

Ἀπὸ δέκα σχεδὸν ἡμερῶν παίζεται εἰς τὸ θέατρον Παππαϊωάννου ἡ ὄπερέττα τοῦ κ. Ν. Χατζηποστολῶν ἢ «Μουτέρα Καμαρέρα». Ὁ συνθέτης οὗτος εἶχε τὴν ἐμπνεῦσιν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν μουσικὴν του εἰς τὸν Γάλλον κωμωδιογράφον Φεντιώ. Ἡ διασκευὴ τῆς φάρσας τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν περιετρωῶν», ὑπὸ τοῦ ἠθολοιοῦ κ. Ν. Παρασκευοπούλου, ἐνὸς ἀγνώστου εἰς τὸν πολὺν κόσμον ἐλλεικτοῦ καὶ μωρφομένου καλλιτέχνου τοῦ καισιότερου θεάτρον, ἦτο πολὺ ἐπιτυχής. Φρονῶ ἀδιστάτως ὅτι χωρὶς τὸν Φεντιώ ὁ συνθέτης δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀκούῃ τὴν μουσικὴν του πολλὰς βραδύς εἰς τὸ θέατρον.

Διότι τὸ λιμπρέττο εἶναι ἡ πραγματικὴ ζωὴ τῆς ὄπερέττας, ἢ δὲ μουσικὴ τῆς εἶναι ἓνα ὄραϊο στόλισμα. Τὸ ἓνα εἶδος δὲν ἔμπορεῖ νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν χωρὶς καὶ τὸ ἄλλο νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν του. Ὁ κ. Χατζηποστολῶν, ἐξηραλισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ λιμπρέττου, παρουσιάζει μουσικὴν ἐντελῶς αισθηματικὴν, μὲ τὸ λαϊκὸν γνήσιόν τῆς Ἀθηναϊκῶν γνωρίσμα, μὲ μίαν τάσιν πρὸς μίμησιν τῆς Γαλλικῆς καὶ τῆς Βιεννέζικης Ὀπερέττας. Εἰς τὴν δευτέραν πράξιν, εἰς τὸ ντουέττο Νίκου—Μαρίας, μᾶς δίδει ὅλην τὴν σαρκικὴν ἀνατριχίλιν, τὸ κόχλασμα τοῦ αἵματος ἀπὸ τὸ ἀγκάλισμα δύο νέων τῆς τριελοτέρας ἡλικίας. Τὸ ντουέττο ἐπίσης τῆς τρίτης πράξεως Μαρίας—Ανεμοδούρα ἐνθουσιάζει τὴν Γαλλικὴν λεπτοτάτην μουσικὴν μᾶς «Μασκότ», μὲ ὅλα, ἐννοεῖται, τὰ γνωρίσματα τῆς πρωτοτυπίας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Ἑλληνος συνθέτου. Μᾶς δίδει τὸ Ἀθηναϊκὸν τραγοῦδι ὁ κ. Χατζηποστολῶν περισσότερον αὐτὴν τὴν φορὰν πολιτισμένον, εὐγενικόν, τοῦ σαλονιοῦ, καὶ μᾶς ὑπόσεται κολλὰ διὰ τὸ μέλλον. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἐν-

θουσιασμένοι, διότι ἡ πρώτη του ἐμφάνισις ἐπαίνου καὶ σχόλια εὐμενέσιατα προκαλεῖ ἀπὸ κοινὸν διατεθειμένον κακῶς καὶ προληπτικώτατα κατὰ παντός Ἑλληνικοῦ ἔργου, ἰδιαίτερος μουσικοῦ.